

2006

“Kris... Kris... Kristof, wakker worden. Het is tijd om op te staan”, zei Rita tegen haar zoon terwijl ze zijn slaapkamer binnenliep en de rolluiken optrok. Nog voor Kristof kon antwoorden, briepte Rita verder als een leeuw. “Je weet toch dat je seffens naar Italië vertrekt? Maak dus voort! Zijn je koffers al gepakt? Ben je niets vergeten? Je hebt toch al je gerief bij om te jureren, hè? Kom, sta nu op, dan kan ik al je bed opmaken terwijl je een douche neemt.”

“Voor jou ook een goedemorgen”, antwoordde Kristof sarcastisch terwijl hij uit bed stapte en zich richting badkamer begaf.

Dit was niet de eerste keer dat Rita zijn kamer binnenstormde om hem wakker te maken. Gelukkig deed ze dit alleen wanneer hij op wedstrijd vetrok.

Ze bedoelde het allemaal wel goed, maar het maakte Kristof alleen maar zenuwachtiger dan hij al was. De gedachte dat hij straks naar zijn eerste Olympische Spelen vertrok gaf hem rillingen. Waarom heb ik toch altijd zo’n stress om een wedstrijd te jureren, vroeg hij zich af.

Hij deed zijn boxer uit en stapte onder de douche. Het warme water dat over zijn naakte lichaam stroomde, ontspande hem.

“Kris, schatje, het eten is klaar”, riep Rita aan de andere kant van de badkamerdeur. Kristof stapte kordaat vanonder de douche en droogde zich af. Scheren was niet nodig, want dat had hij gisteravond al gedaan. Nu hij zo naakt voor de spiegel stond en zijn spiegelbeeld bewonderde, vond hij dat hij best wel gezien mocht worden voor zijn eenenveertig lentes. Met zijn lengte van 1,85 meter, brede hoekige schouders en lange benen had hij reeds verschillende vrouwenharten sneller doen slaan.

Hij was al volledig kaal, maar had de mooiste blauwe ogen die je je maar kon voorstellen. Veel vrouwen hadden hem al gezegd dat ze in zijn mooie ogen verdronken. Nu waren het niet alleen vrouwen die onder de indruk kwamen van zijn charmes. Hij wist ook welke indruk hij maakte op bepaalde mannen en had er nooit een probleem van gemaakt zijn charmes ook bij hen te gebruiken en dit om hoger op te raken.

“Je moet gebruikmaken van wat je gekregen hebt”, zei zijn moeder altijd, en dat is wat hij altijd al gedaan had.

Hij deed snel zijn badjas aan en ging naar de keuken waar zijn vader Yves reeds zat te ontbijten. “Dag zoon”, zei deze toen Kristof plaats nam aan de keukentafel.

“Dag papa.”

“Ben je in vorm om de Olympische Spelen te jureren?”

“Ja, maar laat me er nog niet te veel aan denken of ik vertrek niet, want wat ben ik weer zenuwachtig!”

“Dat is normaal”, antwoordde zijn moeder hierop, “want je hebt er een gans leven voor opgeofferd om zover te raken en nu het dan zover is wil je natuurlijk niets fout doen.”

“Ja, mama, ik weet het, maar toch... Langs de ene kant is het een droom die in vervulling gaat, maar langs de andere kant is het ook zeer zenuwslopend te weten dat ik iemand Olympisch kampioen ga maken.”

De gedachte deed Kristof huiveren.

“Ach, geniet er maar van”, zei Rita tegen haar zoon, “en als het niet goed is, dan heb je deze ervaring toch gehad, hè?”

Op die manier probeerde ze hem moed in te spreken, al wist ze echter goed genoeg dat haar zoon zo niet in elkaar stak. Hij moest en zou altijd de beste zijn.

Ook wist ze dat hij nooit opgaf voor hij zijn doel bereikt had. Die karaktertrek had hij van geen vreemde, want zelf was ze ook zo. Nooit opgeven en blijven doorgaan tot het bittere einde.

Kristof verliet de keuken om zich aan te kleden. Zijn outfit had hij gisteren al klaargelegd. Hij zou zijn nieuwe jeans aandoen gecombineerd met een beige trui met Noorse print in bruin en donkerblauw van Bikkembergs. Mode had hem steeds aangesproken en hij zorgde er voor dat hij altijd mee was met de laatste modetrends zonder er te veel geld aan te geven.

Het was echter nu hij naar de Olympische Spelen ging dat hij wat buitensporiger was geweest en duurdere kleren had gekocht.

Zijn beide ouders stonden aan het raam naar buiten te kijken wanneer Kristof met trillende stem aankondigde dat hij klaar was om te vertrekken. Het viel hem op dat ze beiden blij waren voor hem dat zijn droom in vervulling ging gaan. Zijn vader, Yves Peeters, was anders altijd tegen het schaatsen geweest en dan vooral in het begin toen Kristof vier jaar oud was en zijn eerste stappen op het ijs had gezet. Yves vond dat schaatsen niet echt een sport was. Dat het voor meisjes was en dat je er nooit rijk zou van worden. Dit laatste was wel waar, want Kristof had nog niet veel schaatsers met een Ferrari zien rondrijden, terwijl dit een standaard auto voor de meeste voetballers is. Yves, die zelf geworsteld, gezwommen en gebasket had, wou dan ook dat Kristof zou gaan voetballen zoals zijn nonkel François. Deze had nog in de eerste ploeg van Antwerp F.C. gestaan. Ook basketbal had een goede keuze geweest, omdat alle neven langs vaderskant dit deden.

Yves, was een gezette man van honderdvijfentwintig kilogram en 1,84 meter groot. Ook hij was kalend. Hij was ook altijd vriendelijk en wilde steeds voor iedereen goed doen.

Hier had Kristof regelmatig problemen mee, omdat hij vond dat zijn vader meer aandacht schonk aan anderen dan aan zijn eigen gezin.

Zijn moeder, Rita De Rose, was net het tegengestelde. Voor haar kwam haar gezin op de eerste plaats en dan vooral haar zoon Kristof. Rita, was een lieve vrouw en een knappe verschijning voor haar leeftijd van drieënzeventig jaar. Met haar vijftig kilogram en maatje zesendertig voor haar lengte van 1,64 meter kon ze zich nog steeds mooi en jeugdig kleden. Bovendien had ze een zeer gave huid. Rita steunde haar zoon ook altijd bij al wat hij deed.

“Ik denk dat het tijd is om te vertrekken”, zei Kristof terwijl hij op zijn beide ouders toeliep. “Papa, neem je de koffers al mee naar de wagen?”

“Moet er nog iets anders mee, Kris?”

Kristof zijn ouders noemde hem altijd Kris. Wanneer ze echter boos waren werd het Kristof.

“Nee! Ga maar, ik kom onmiddellijk”, zei Kristof terwijl hij zich naar zijn moeder draaide en haar een knuffel gaf. “Moederke, ik ben weg.”

“Amuseer je maar”, antwoordde Rita en ze gaf haar zoon een dikke kus.

Vlug draaide ze haar hoofd weg, want ze wilde niet dat Kristof zou merken dat ze moeite had, haar tranen van geluk te onderdrukken.

Mona Van Damme stond voor de spiegel in de slaapkamer van haar luxe dakappartement in Hasselt. Net als Kristof, had ook zij nieuwe kleren gekocht voor deze Olympische Spelen. Ook voor haar waren dit haar eerste Spelen, maar ze ging als Referee bij de dames, terwijl Kristof als jurylid bij de heren ging.

Haar man Jef De Cock had zijn fortuin vergaard door als jongeman een eigen immobiliënkantoor op te starten.

Hierdoor behoorden Jef & Mona De Cock-Van Damme nu tot één van de rijkste gezinnen van België waardoor ze zich veel meer konden permitteren dan de doorsnee burger.

“Mona, ben je klaar?” riep Jef. “Ik heb George de opdracht gegeven de wagen voor te rijden. Hij kan hier dus alle momenten gaan toekomen.”

“Ik ben er bijna. Nog juist mijn haar kammen en nog eens naar het toilet gaan dan hoef ik dat onderweg niet meer te doen.”

Na het toilet liep Mona naar de dressing om haar haren te kammen. Ze zette zich neer op de mooie blauwgrijze pluche stoel die voor haar commode